

ШУМАДИЈКА,

ЛИСТЪ ЗА

КНЪИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ Н. Ненадовићъ.

ТЕЧ. IV.

Овај листъ излази вторникомъ и петкомъ, цѣна му е за три мѣсеца 4 цванцка.

№ 16

С Л О В О.

(Кое е на св. Саву ове год. говорио г. Ректоръ Райко Лешанинъ.)

*Просвештеный владыко,
и высокопочитаемо собраніе.*

Данашњи данъ и успомена преважногъ имена, првогъ Архіепископа и просветителя србскогъ, кога сваній Србинъ са сокрушенимъ срдцемъ и смиреннымъ духомъ, са преиспуњенимъ чувствомъ благодарности и побожнимъ усхићенѣмъ напомињъ, слави и преузноси; позвао е и насъ да га овде у сѣјномъ скупу, у овомъ Храму муза, са соединѣнимъ осећањемъ и укупнимъ чувствомъ благодарности, као патрона духа србскогъ, поздравимо и прославимо.

Прослављати кога значи поброявати и преузносити велика и славна дѣла њгова, значи изчислявати велике заслуге њгове, са особитимъ чувствомъ почитанія и благодарности. Вредность свакога цѣни се само по великимъ дѣлима и заслугама, указанимъ роду човеческомъ у обште, или поединомъ народу. Како бы дакле и мы Просветителя нашегъ болѣ и достойније прославити могли, но кадъ бы се у разлагањъ и поброяванъ њгови велики дѣла, кадъ бы се у оцѣняванъ и уважаванъ неоцѣњеними њгови услуга, кое е онъ за време свогъ живота Србскомъ Народу указао, упустили. Са овимъ бы самимъ и мы болѣ засведочити могли, да смо достойни потомци лозе Неманѣне, ерѣ онај кои уважава указана му добротина, показуе уедно да е такавъ достојанъ быо.

Али има-ли едногъ Србина, коме бы велика и славна дѣла светителя нашегъ непозната была? Име њгово слави се већ данасъ по свуда, гди Срба имаде, у сѣјномъ двору, као и у простой колеби, и невино пастирче већ данасъ предъ своимъ стадомъ у флурици њму химну пѣва. По свима храмовима и светимъ местима данасъ се њму хвала оддае, као што су и одъ овогъ места већ више пути, и сваке године превелике заслуге њгове за Србскій Народъ, са najveћимъ страхопочитаніемъ изчисляване и преузношене.

Остављајући дакле као обштепозната сва велика и чудотворна дѣла, съ којима е овај великій мужъ — кога е као што се чини, самъ богъ изабрао, да чрезъ њга србскій народъ изъ таме и невѣжества избави, узвиси и прослави — Србима у млогимъ и превеликимъ критиче-

скимъ обстоятелствама као ангель хранитель, свагда на страни стаяо и снажно помагао; и као ново сунце на србскомъ хоризонту, своимъ великимъ духомъ, благодатне луче, с' више дароване му мудрости, просипао и народъ србскій обасявао.

Изостављајући са свимъ изъ вида поедина добротина и милости, коя е онъ непрестано поединимъ особама указивао, и богате милостинѣ и задужбине, кое е онъ нарочито на своѣмъ путованю у Брусалимъ и Египетъ чинио: — нећемо више ни о томе говорити, колику е услугу онъ србској цркви и србскомъ народу с' тимъ учинио, да е онъ првѣй одъ Срба за Архіепископа србскогъ постављѣнъ, с' тимъ правомъ, да онъ и њгови послѣдователи, сами могу Архіепископе бирати и тако Србску Цркву са свимъ независиму одъ Патриаршије Цариградске учинио. — Нећемо се упуштати ни у то, да е онъ испросио одъ цара Грчкогъ Кралѣвскій вѣнацъ, са коимъ брата свогъ Стефана, као првогъ вѣчаногъ Краля Србскогъ вѣнчао; како е доцније истогъ брата свогъ изъ мртвы воскрессао; и напоследку како е чудесномъ својомъ силомъ у средъ лета у Маѣарскій логоръ, кои су пошли были да Србию покоре и западной цркви обрете, отишао, својомъ богоугодномъ молитвомъ изпросио у Бога те е ледъ с' неба пао, съ тимъ Маѣарскогъ Краля о с' више дарованой му сили увѣрио, њга напомирѣнъ склонио и тако велику несрећу одъ Србије одвратио.

Кадъ сва ова и млога друга заиста чудотворна дѣла, као већ свакомъ Србину довольно позната, изоставимо, онда мислимъ да нема згодниѣгъ начина, на кои бы мы овај превеликій данъ Патрона своју наши школа, болѣ прославити, ничимъ одабране госте овогъ минервиногъ храма, — кои су присутствомъ своимъ данашнѣ торжество увеличати изволили, — болѣ дочекати неби могли, него кадъ бы се упустили да говоримо о станю просвете србскогъ народа онога времена, у кое насъ и прва помисао, на животъ и дѣла Просветителя нашегъ и нехотице поставља, како бы онда на данашнѣ станъ просвете србскогъ народа прећи и ово достойније оцѣнити могли.

За точно описаніе, и подробно упознанъ ма кое стране живота, кога му драго народа давнопрошли времена, служе намъ: писмени документи, исторически податци современы писателя, оногъ истогъ или другогъ народа. За познаванъ нарочито душевне стране каквогъ народа служе намъ особито закони, њгови обичаи пѣсме и дру-

ти, душевни производи и споменици. Гди овакови податци недостају, врло би тешко и готово немогуће било и најболѣмъ историку и испитателю древности, народъ какавъ, ма у комъ смотренію доволно познати и оцѣнити. При оваковимъ обстоятелствама мора се сваки и са површинамъ познаванѣмъ задовољити. Ово смо само зато навели, да напредъ кажемо високимъ гостима овогъ заведенія, да нетреба одъ данашнѣгъ слова немогуће очекивати.

Време кое самъ за предметъ данашнѣ беседе више по наклоности и любви къ сръбскимъ стварма него по момъ у овой струци знанію и вештини изабрао, може се означити као време варварства у литератури европейскій народа.

После давнашнѣ пропасти већ забораваљни, негда цвѣтајући грчки република; кадъ на развалинама римске републике, абсолютизмъ, самовластіе и необузданость властолюбиви римски царева неограничену монархію подиглоше, и нѣовой нигда неоцѣнимой литературы и свакомъ слободнѣмъ душевномъ развіанію ногомъ завратъ стадоше. Кадъ е и ово нѣово неизмѣрно или болѣ рећи светско царство, почемъ е своимъ грднимъ разпространѣмъ, сваку свезу и усредоточаваюћу силу изгубило, као жертва свогъ безграничногъ и претераногъ надмоћія пропало; кадъ су затимъ у народ. комешанію и преселяванію, више сурове и дивљѣ хорде азійски народа цѣлу Европу преплавиле, мачемъ и огнѣмъ опустошили, у оваковомъ комешанію народнѣмъ, у комъ е найфиніе предиво было челичный панцирь, најболѣ украса прсію оклопъ и штитъ, украса главе шлемъ, највеће художество и вештина хитанѣ перни буздована и снажно владанѣ са копљемъ и оштримъ мачевима, највећа слава войничко освајанѣ туђи земалѣ; најболѣ занатъ и заниманіе разбойничко четованѣ. — У оваковомъ векимъ времену, неможе се о никаквомъ душевномъ развіанію народнѣмъ, о никаквимъ художествама, занатима и умѣтностима, говорити.

Овомъ злу слѣдовало е доцнѣе и друго, религиозно трвѣнѣ, у ово време спадаю и крстоносни походи, кои су толико милиона люди стали. Свемогућа и неограничена Ерархія западне цркве, подъ видомъ распространяванія единоспасаваюћи догми ове цркве, ишла е на то, да све народе и државе нѣной свемогућой диктаторской власти подчини, да све владателѣ своимъ вазалима учини, како бы онда по својой вољи, свемогућомъ буномъ или анатемомъ ове на престолъ подизала или свргавала. Религія е была истоветна са државомъ, и као што се у стара времена могло рећи нема права безъ државе, тако се садъ могло рећи изванъ христіанске религіе западнѣ цркве нема ни права ни државе.

Подъ оваковимъ окресностима и толикимъ незгодама и опасностима окружена и изложена налазила сръбска држава за време нѣне прве величине и растенія. И башъ у оно време, кадъ е у цѣлой Европи свакомъ слободнѣмъ развіанію народнѣмъ путь препреченъ, свакомъ полету душевномъ крила пресечена, — кадъ е цела наука ограничена была наскрбно изтражаванѣ и пабирченѣ изъ погубљѣни и растурени папира стари класически списателя — у овако незгодно време починѣ велимъ прво душевно и развіанѣ сръбскогъ народа, и потOME у толико е оно за насъ важнѣе и знаменитѣе, у толико већма морамо оне му-

жеве почитовати и уважавати, у толико се већма, нѣювомъ великомъ духу дивити; у колико су они веће незгоде побѣдити, веће препоне одклонити, и образованію народнѣи путь прокрчити знали.

(край слѣдуе.)

СЛЕПАЦЪ АЛІЯ.

(край.)

„Ой! Хей! Стой пріане!“ повичемъ за дервишемъ и потрчимъ за нѣмъ. Онъ ме чуе, и одма стане.

„Брате!“ рекнемъ му я „нисамъ се сетіо да су камиле одвећъ тврдоглаве и іогунасте када свою главу подигну, и зато ћешъ ты невештъ быти такве бештіе као што треба управљати. Я се боимъ, да нећешъ ни са тридесетъ камила моћи на край изаћи — а са четридесетъ нѣ ни мислати, него дай ты мени єдну десетину камила, да ти у томе баръ признателность мою укажемъ, и колико засадъ могу помогнемъ. Уверенъ буди, пріателю мой, да я то збогъ твоє среће иштемъ.“

„Я самъ уверенъ“ одговори спокойно дервишъ, „да ты пріателю мой савршено право имашъ. Узми дакле съ милимъ богомъ іоштъ десетъ камила по твојой вољи; али немой на сиротинію забораваити, него е подпомажи коліко годъ можешъ; ерь зато самъ ово благо одредіо.“

Кадъ самъ десетъ камила, по мојой вољи изабрао, видећи дервиша сасвимъ спокойна, отнемъ ма' и сувише се обезобразимъ.

У место да благодаримъ добродушномъ човеку на уступљномъ ми богатомъ дару, рекнемъ: любезный мой брате, будући я съ тобомъ добро мыслимъ, то теби самоме на размышленѣ оставлямъ, промисли само колико ћешъ са тридесетъ камила муке и главоболѣ имати, зато држимъ да ће за тебе добро и полезно быти, да іоштъ єдно десетъ камила я уземъ.“

„Може быти да имашъ право,“ одговори онъ. Узми! али само ій на добро употреби!“ — Опрости ми владателю правоверны! Я самъ ти быо подобанъ ономе човеку, кои водену болестъ има, па ма колико піо, све е же данъ и никако се доволно напити неможе.

Нѣе ми доста было што самъ већъ двадесетъ камила безъ по муке измолю, него садъ іоште силнѣе за благомъ грамзећи наново станемъ молякати и плакати, іоштъ за єдну десетину; и я ій одма добіемъ одъ милостивогъ и великодушногъ дервиша, кои ме опетъ опомене, да на сиротинію и човеколюбіе не заборавамъ, и да свакадъ живо у памяти имамъ, да смо сви у божимъ рукама, одъ кога свачія срећа или несрећа зависи.

О! Я самъ му се обећавао и са свачимъ га уверавао, да нећу себично съ богатствомъ поступати, већъ човеколюбиво га на сиротинію и на друге помоћъ требуюће бѣдне, колико могу, употребити. Найпосле загривши га, станемъ га любити и на ново ласкателно молити, докъ нисамъ и они последнѣи десетъ камила измолю, и тако я одъ мога предбобра дервиша лепимъ начиномъ уземъ и благо и камиле.

„Брате! Я бы рекао да ты твоіомъ жельомъ и чезньомъ за благомъ, претеруєшь границу. Нека ти све

съ милымъ богомъ просто буде, я блага ни мало нетребама, мени е оно излишно, зато гледай те се барь ты човекопристойно съ нѣмѣ усрећи, но на мое опомене никадъ не заборава, и одъ свегъ срца прѣятељски ти желимъ, да те мылостивый богъ одъ сваке страсти и себѣжности сачува!“

„Говори далъ колико ти драго“ помислимъ я у себи „та ты имашъ доста блебетљивъ языкъ, и зато ми безъ никаква затезаня и размишляваня све до едне камиле равнодоушно уступи, што у кутѣнци таково средство имашъ, съ коимъ можешъ десетъ илѣда пута веће вредности, него што камиле съ благомъ изнесе, за еданъ часъ набавити; а да кутѣнца нѣ одъ тако велике важности, помислимъ да е небы толико брижљиво тражио, и кадъ е нашао, брже болъ у нѣдра е сакрѣо? Стой! све самъ добѣо, а и кутѣю морамъ добыти, па было лепимъ или насилнимъ начиномъ.“ Тако ме е зли духъ подбунывао, и готовъ самъ быо я безъ молбе да е отъемъ, почемъ самъ много лчи одъ дервиша быо; но опетъ се тргнемъ мало: и рѣшимъ се на лепъ начинъ до кутѣ и нѣногъ опредѣленя доћи.

Захвалимъ дервишу на любви и добротѣ и загрливши га рекнемъ му: „Богъ нека твою доброту и великодушность богато награди. Али любезный мой брате, я самъ сувише любопытљивъ. Кажѣ ты мени юште, нашта ти она у кутѣ помада? — И я бы те у найвећой покорности замолю — да ми юште и ню поклонишь: ерь кадъ си се као дервишь света и свачега на свету одрекао, то нашто ће ти кутѣ съ помадомъ?“

Дервишь ништа непроговори него извади кутѣю и преда ми: „Ето ти е“ — рече ми сасвимъ милостиво, „а еданъ могу башъ ништа неимати, и само бы радъ быо да тебе усрећимъ, па да се подпунимъ задовољствомъ одъ мене растанешъ, съ драге волѣ дао бы ти юште што да имамъ, но самъ знашь и видишь да кромѣ овы мои стары альбина ништа више немамъ, и да самъ садъ опетъ онай убогѣй дервишь, кои самъ быо и пре него што смо благо нашли и задобили.“

„Дервишу! Брате! Анѣлу хранителю мой!“ рекнемъ я „е дедъ садъ подпунѣ меру великодушнимъ добротичствомъ твоимъ, и научи ме шта ћу съ овомъ помадомъ: коя е безъ сумнѣ одъ велике важности, радити.“

„Намажи мало,“ быше му одговоръ, „съ нѣомъ лево око, па ћешъ тада моћи сво подземно благо видити; но никадъ немой да се преваришь, па десно око да намажешъ!“

„А зашто небы и десно?“ запитама га я.

„Зато, ерь ћешъ ослепити!“ одговори ми онъ.

„Е да! ты желишь съ тимъ да найвећу важность ове тайне, за себе задржишь, помислимъ у себи; и будући е онъ ту тайну найболъ знао, затворимъ лево око и замолимъ га да ми мало намаже, да се уверимъ да ли е тако као што ми каже. Онъ то свесрдно учини. И кадъ самъ око отворѣо, имао самъ шта видити, на све стране по гудурама, пећинама блискимъ и удалнимъ мѣстима неброено благо и свакояке драгоцѣности, у найвећемъ блистаню и трептаню, тако да ми скоро одъ силне сѣяности очи засенуше. Одъ велике радости упрепаемъ се

и изванъ себе доћемъ, но затимъ се опетъ одма добро разсвестимъ.“

„О! Хо! дервишу мой,“ помислимъ садъ у себи, нећешъ ме ты обманути! Све я добро и прекрасно знамъ, знамъ богами знамъ! Ако и десно око съ помадомъ намажемъ, тада ћу не само моћи силно благо видити, већ и задобити, па ово текъ важи, а шта ми е оно, што са очима видимъ.“

„Любезный брате!“ замолимъ га я, „е дедъ намажи ми садъ мало и десно око, ерь я самъ уверенъ, да ми ништа шкодити неће!“

„Та за име Бога! заръ си већъ заборавао што самъ ти казао? немой се упропастити!“ но савъ нѣговъ прѣятељскѣй говоръ, мени ништа непоможе. Онъ се кукавацъ бадава трудѣо и мучѣо да ме одъ луде намере одврати — па опетъ све бадава! И найпосле кадъ ме свакояко поче советовати, да се я те за мене упропастителне желѣ оканемъ, счепама га за вратъ и као бѣсомучанъ продедемъ се:

„Садъ ћу те я памети научити обещеняче еданъ, кадъ нећешъ да ми желю испунишь!“ — О! ты свемогући Боже! „проговори онъ уздишући:“ я ти се съ драге волѣ покоравамъ, и испунићу ти желю; но знай да те лакомство засленило, и зато ћешъ морати овогъ часа ослепити.“

„Умукни еданпуть,“ помислимъ у себи, „таманъ ће една и яста помада моћи човека ослепити, коя му уедно и силу дае много и сувише видити,“ тако самъ садъ мыслио, и затворимъ десно око, кое ми дервишь, у найвећемъ свомъ тешканю и ядикованю, намаже!“

„О! Владателю правоверны, на велику жалость и несрећу мою, кадъ самъ очи отворѣо, у надежди найвеће благо задобити, покора ме богъ, тако, да садъ више ништа на овоме беломе свету нисамъ видити могао. Све ми е садъ предъ очима тавно и мрачно постало. „Я постадо правѣй слепацъ!“

„О дервишу! брате, мой роћеный брате,“ проговоримъ ожалошћенимъ гласомъ „смилуй се, и учини да добѣемъ видъ! ты си у станю то учинити, ерь сву тайну природе врло добро разумешъ!“

„Едини Богъ може то учинити, призывай нѣга у помоћ; я ти помоћи не могу!“ одговори ми дервишь. И на сву мою молбу опетъ ми прећанивъ повтори: „Я ти садъ непомого, а лепо самъ ти предсказао, шта ће те снаћи па не быо до тога доћи! — Ты си ме натерао, да ти и десно око намажемъ, при свемъ томъ, и ако самъ се упиняо да те прѣятељскѣй одъ силногъ лакомства одвратимъ. Што е ту е, я садъ више преиначити не могу!“

Кадъ самъ видѣо да ми ништа неможе помоћи, у найвећой понизности и покорности замолимъ га, да ме неостави сама, да пропадемъ, него да ме са собомъ поведе, докъ не найдемъ на какавъ Караванъ, съ коимъ ћу после моћи у Багдадъ отићи!“

О свемогући Боже! онъ ме остави моѣй судбини, узме свою кутѣю и отера съ богатимъ товаромъ све камиле. Я самъ сада као и свакѣй слепацъ по пустинѣи тамо амо као мува безъ главе тумарао, изъ потока у по-

токъ и одъ дрвета до дрвета едно и чемерно, се пребяло, ерѣ нисамъ ништа предъ собомъ видіо!

Али Богъ милостивый постара се и посла ми помоћ. Садъ ме стиже еданъ Караванъ, поведе ме са собомъ у Багдадъ. Ту намислимъ на тигровомъ мосту остати и милостино просити, ерѣ као сленацъ а сиромѣ, неби се другчиѣ могао ранити; но да бы и велике мое грѣхе колико толико покајао, наћемъ да треба, да одъ свакога поредъ милостивъ и по едну ћушку испросимъ!

Владателю правоверны, слепъ самъ постао будући самъ заслепљивъ быо. То е моя сва једна историја.“

„Ты си заиста велико и те како велико зло учинио, одговори Калифа,“ и велико лакомство довело те е до тога. Моли Бога за опроштеніе! Међутимъ одъ данасъ више нећеш просити, ерѣ овако што неприличи за мусулмана. — Ты ћешъ на данъ по четири сребрне драхме примати одъ мога коморциѣ, и мислимъ да ће ти доста быти да се пристойно издржавати можешъ. Прјави се нѣму, садъ одлази!“

ЕРАКЪ И ПЕТАКЪ.

Еракъ. Зашто богати люди, и велика господа, еду скупа ела, и цио скупа вина.

Петакъ. Я мислимъ зато, да бы и они имали унутрашнѣ вредности.

ДОМАЊЕ НОВОСТИ.

Постављени су: Васѣ Ђорђевић за I. столоначалника поп. финансиѣ, а на нѣгово место за II. столон. Дим. Динуловић протоколиста кн. канцел. а на нѣгово место Павле X. Тривковић архиваръ, а на нѣгово место за архивара Миланъ Ђ. Стојићевић регистраторъ, а на нѣгово место Ђорђе Николић експедиторъ, а на нѣгово место Коста X. Селаковић канцелиста, практикантѣ Миланъ Милићевић и Владимиръ Стојановић за канцелисте, све (осимъ прве двоце) при княжеской канцеларији.

— Постављени су: Ђорђе Вучковић за директора карантинѣ рашкогъ, Стојко Марковић за I. осмотрителя карантинѣ алексиначкогъ, и Яковъ Пауновић за пр. осмотрителя и писара карантинѣ рашкогъ; Милосавъ Тодоровић за пр. осмотрителя карантинѣ радуевачкогъ и Радојко Бркић за пр. надзирателя грамадскогъ састанка.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

— Као што разне телеграфске депеше јављаю: царъ Николай после врло краткогъ болованя 13. Фебр. у подне преселио се у вѣчность. Опело е већ држано у капели рускогъ посланства у Бечу. Найстарій сынъ покойногъ императора ступио е на престолъ, подъ именовъ Александеръ II. (Царъ Николай рођенъ е 25. Юнія 1796. год. ступио е на престолъ руски 19. Нов. 1825. год. оженіо се 2. Юнія 1817 год.)

— Князь Меншиковъ јавля: да е 5. Фебр. была битка кодъ Евпаторіѣ, и да су Руси непријатељима покварили едну часть топова, и 5 кола мунициѣ западали. — Но кадъ главный

генералъ Хрулевъ примѣти, да у Евпаторіи има 40 хи. люди са 100 топова, изда заповестъ, те се повуку натрагъ, кое е све было у najveћемъ поредку. Кодъ Севастополя союзници ништа ненапредую, руски топови единако узнемирую иѣ. 1. Фебруара западали су Руси Французима еданъ магадинъ пуњъ барута, и све е отишло у воздухъ.

— Титовъ приспѣо е 15. ов. м. у Берлинъ, и оданде ће се одма кренути у Бечъ.

— Одъ 12. Фебр. изъ Париза пишу: да у Паризу држе за извѣстно, да ће царъ Наполеонъ ићи у Крымъ, и то пре, него што многи мисле. Све е спремно за нѣговъ путь. Многи одъ царева пратиѣ већ су отишли. — Париске новине опомнио се да буду умерене у писаню, за време царевогъ одсуствія. — Руселъ јоштъ е у Паризу.

— Князь Паскиевић приспѣо е изъ Петербурга у Варшаву 12. Фебр.

— Последни манифестъ *блаженочившегъ* цара Николая, неодноси се на Польшу. Сада само оружаю се великоруси.

— Рагланъ одъ 29. Јан. изъ Крима јавля: да нема ништа ново јавити, да се здрављѣ у войске полагаю поправля, и немаю доволно сена.

— 20. Дек. было е у Криму Енглеске войске свега 38732 човека. Кадъ се одъ те суме одузме болестны и ранѣны 13.915 онда остае 24.117 войника; 25. Јан. пакъ было е едва 21.000 способны да се туку; а у Скутарима хиляде леже болестны.

— Великій царскій барякъ, кон е одъ неколико дана у Севастополю развѣнъ быо, скинутъ е, и то е знакъ да су руски велики князеви отишли изъ града, гдѣ су се неко време бавили.

— Изъ Петербурга одъ 5. ов. м. јављаю: да се единако войска изъ унутрашности Русіѣ креће на границе. Великій князь Константинъ често путуе у Кронштатъ, и надзирава тамошни припреме и оружана поморска.

— Изъ Париза одъ 12. ов. м. опетъ пишу: да е између Француске и Прайске заключенъ уговоръ, и да е посланъ у Берлинъ да се прегледа и одобри. Главнѣ е у томъ уговору то: да се Прайска обведе обявити Русіи ратъ, ако Русія нападне на Аустрију, и онда, ако неизпунѣ Русія оне четири точке.

— Са Руске границе јављаю: да е заповеђено свима пограничнымъ властима, да све бегунце пуштаю натрагъ у Польшу, па макаръ они да су были и збогъ политична узрока свое отечество оставили.

— 9. Фебр. забранѣнъ е извозъ пшенице изъ Русіѣ у Прайску. Изъ Варшаве пишу: да е дошла заповѣсть да се у Волхвији Михаилоградъ што пре постави у одбранително стаиѣ.

— У Прагу догодио се великій пожаръ у двору, гдѣ обитава царъ Фердинандъ и царица. У првомъ кату две, у другомъ петъ, а у трећемъ кату десетъ соба изгорело е. Царъ Фердинандъ одма ће се опетъ уселити у тай дворецъ, како се оправи.

— Юче е царица аустриска родила принцезу. (21 топъ у Земуну огласіо е ову вѣсть.)

Течай: сребро 25% злато 5 фор. 57. кр.